

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ САТАНИНСКА ПОСТАНОВКА

Дейвид Уилкерсън

4 Декември 1989

В писмата си до Тимотей, Павел представи вероятността за падане в сатанинския план. Той разбираше опасностите от сатанинските клопки и капани: „...за да не бъде укоряван и да падне в примката на дявола.” (1 Тимотей 3:7). Но той също ни даде и възстановяването от сатанинския капан: „...да изтрезнеят, и се освободят от примката на дявола, от когото са били уловени, за да вършат неговата воля.” (1 Тимотей 2:26)

Гръцката дума за „примка” използвана в тези 2 стиха, означава „военна хитрост, нагласено положение, направата на примка за врата”. Тя се отнася за добре направен капан. „Надменните скриха за мен примка и възгета... поставиха клопки за мен.” (Псалм 14:5). Ясно е, че Сатана издига бесило.

Наскоро New York Times публикува жалка снимка на първа страница, на която имаше евангелизатор с белезници. Водеха го към полицейската кола като затворник от психиатрично отделение. Той плачеше! Говореше несвързано! Окован!

Църквата ни плака онази нощ на молитвеното ни събрание, докато се молехме за него и за семейството му. Не беше време да съдим, а време да бъдем в съкрушено покаяние за падналия ни брат.

Следващата вечер говорих дълго по телефона с един известен пастор. Той току що беше свален от амвона, обвинен в сексуално провинение. Той ми е скъп приятел и аз смятам да съм до него по време на възстановяването му, така че да може да „се освободи от примката на дявола.”

Той ми каза, че когато е видял по новините американския евангелизатор, който беше толкова стресиран и съкрушен, извикал: „О, Господи, не позволявай това да се случи с мен! Не искам да свърша в такова жалко състояние.”

Чувам християни да питат: „Как може Божий човек, толкова мощно използван от Святия Дух, да извърши такива отвратителни неща? Как може да се случи такова ужасно падение с човек, когато той е толкова силно докоснат от Бог?”

Сатана е положил капан, добре направен, добре плануван, капан за тези скъпи братя. Те отидоха право в дяволския капан, а той дръпна вратата, за да ги затвори.

Не ме интересува кой си ти, колко си свят и чист, колко дълго си ходил с Бог, или на колко години си. Не ме интересува колко много настояваш, че не би могъл да направиш нещо подобно – внимавай! Дяволът иска да улови и теб. „Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби.” (Йоан 10:10)

Знаете ли, че всички ние сме в състояние да паднем точно толкова ниско, в точно толкова ужасен грях с цялата му заблуда, маска, лъжи и неконтролируема похот?

Когато видях снимката на падналия евангелизатор, аз не попитах: „Как можа той да извърши толкова отвратително нещо? Как можа да извърши такава глупост с широко отворени очи?“ Вместо това аз плаках, казвайки си вътрешно: „Господи, това можеше да съм аз! Всички съгрешихме и се отклонихме от Божията слава – ако старите ми грехове се разкрият, ако се разкрият грешните ми мотиви, лъжите ми, глупостта ми, бих бил точно толкова виновен. Ти някак си ме измъкна от капана на дявола, преди той да успее да сложи примката около врата ми. Ти сложи святия Си страх в мен и ме издърпа от положения за мен капан.“

Като гледам назад, виждам къде дявола беше заложил някои добре планирани и заплетени капани, понеже искаше да ме унищожи. Мога да кажа като Давид: „Безбожните (Сатана) ми поставиха примка (капан), но аз не се отклоних от Твоите правила.“ (Псалм 119:110). „Душата ни избяга като птица от примката на ловеца; примката се скъса и ние избягахме.“ (Псалм 124:7)

Но в тези последни дни не е достатъчно да погледнеш назад към сатанинските постановки, от които сме избягали. Ние трябва да бъдем нащрек, предупредени и внимателни за онова, което е пред нас.

Ако ходиш през цялото време с Бог, решен да се покориш и да търсиш святост, можеш да си 100% сигурен, че Сатана е планирал адска постановка за теб. Внимавай! Той има примка и за твоя врат! „Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне.“ (1 Петрово 5:8)

Как Сатана хваща в капан Божиите избраници? Ние не трябва да сме невежи за триковете и механизмите му! Не си мислете, че имаме всички отговори – в края на краищата, ние виждаме като в огледало. Но ние трябва да разберем, че Сатана може да излезе срещу нас по всяко време – когато сме добре и когато сме зле, в добри и в лоши времена. Лъжите му са толкова измамни, а капаните му толкова замаскирани с привлекателност и красота, че само можем да разчитаме на Святия Дух и на Божието Слово да ни ги открие всичките.

Давид беше хванат в сатанинска постановка. Той влезе право в капана, който Сатана беше поставил за него, и беше уловен. Казва се, че „ако човек не може да се поучи от ужасното падение в грях на Давид, той не желае да се учи.“

Лично аз съм научил повече за опасностите от греха чрез живота на Давид, отколкото от всеки друг пример в Библията. Научих не само как впримчва Сатана, но също и стъпките, които водят до падането в капаните му (прочетете 1 и 2 Царе). Всичко е описано в тази трагична история. Няма да споменавам всички тъжни детайли, но искам да кажа какво причинява такава падение.

Дяволът започна да се занимава с Давид, когато той беше на върха – физически, финансово и духовно. Давид не се криеше в пещера, нито пък беше беглец без една стотинка, бягащ, за

да спаси живота си. Не беше в ямата на обезкуражението, нито беше депресиран, или сломен от грижи. Той беше на върха на света. Никой на земята не беше по-благословен от Давид по това време. Той просперираше, беше много обичан и много хора се страхуваха от него.

Давид беше на фронтовите линии, водещ добрата битка на вярата. Побеждаваше във всяка битка. Никой враг не можеше да му устои.

Има поне 7 големи войни описани в един единствен стих. Това бяха големи войни срещу свирепи врагове. Давид изкла буквално хиляди хора, отведе множества в затвора. Във 2 Царе 8 глава четем, че Господ даде победата на Давид, където и да отидеше: „...и арамейците станаха слуги на Давид и плащаха данък. И ГОСПОД запазваше Давид, където и да отидеше.” (2 Царе 8:6), и че „всичките едомци станаха слуги на Давид. И ГОСПОД запазваше Давид, където и да отидеше.” (стих 14)

Всичките му врагове се страхуваха от него, понеже знаеха, че Бог беше с Давид. „И Давид придоби име (стана известен), когато се върна, след като беше разбил арамейците” (2 Царе 8:13). Какво чудесно място с Бог – благословен, радващ се на водителство, победа и добро име сред хората.

Семейството му също се радваше на Божиите благословения. „И синовете на Давид бяха велможи” (2 Царе 8:18). Но след греха му, семейството му се разпадна. Давидовият син Амнон изнасили собствената си сестра Тамар; Авесалом се разбунтува и в крайна сметка беше убит; Адония също се разбунтува и беше осъден на смърт; а в крайна сметка дойде отстъпничеството на Соломон. Но преди да извърши грях, семейството му беше единно, той се радваше на любовта и подкрепата им, а благословенията растяха от всички страни. Имаше мир в къщи и семейството му беше под контрол.

Давид обичаше църквата си и седеше под проповедта на благочестиви пастири. „Садок... и Ахимелех... бяха свещеници” (2 Царе 8:17). Свещеничеството на Садок изобразява „свещеници, които служеха на Бог”. То беше свято, осветено и одобрено от Бог. На него му служеше верния пророк Натан, който обичаше Давид, но беше безкомпромисен.

Давид не гладуваше за Словото. Не се намираше в духовен глад. Словото, което той получаваше, беше чисто, и според Божието сърце. Нямаше фалшива доктрина, нито върнали се в греха пастири, нито замърсено евангелие. Той седеше под най-чистото, най-силното слово по онова време.

Давид беше на върха на своята щедрост. Той беше толкова загрижен и любящ, че потърси начини да покаже загрижеността си за другите. „И Давид каза: Има ли още някой останал от Сауловия дом, за да му окажа милост заради Йонатан?” (2 Царе 9:1). Той взе Мемфивостей от сауловия дом в дома си „и постоянно ядеше на царската трапеза. А той беше недъгав и в двата крака.” (2 Царе 9:13). Давид не се въргаляше в лукс, нито беше станал егоцентричен. По-скоро преливаше от щедрост, любов и загриженост за наранените.

Ние сме най-податливи на гордост, когато сме на върха на благословенията си. Просперитета е много по-голямо изкушение към грях, отколкото мизерията. Внимавайте, когато сте много благословени! Кога Сатана улови известните евангелизатори, които паднаха? Когато бяха на върха на просперитета. Той ги хвана тогава, когато изглеждаше, че Бог е отворил небесните прозорци за тях. Те бяха обичани, известни и благословени повече от всички останали.

I. Ние бъркаме Божиите благословения с одобрението на Бог.

Бог може и благославя онези, които одобрява. Но може да позволи и голямо страдание за онези, които одобрява. Той също благославя в определен момент мнозина, които са правили компромиси. Ние сме склонни да мислим: „Трябва да върша нещо правилно – толкова съм благословен!“ До този момент Бог мощно беше благославял Америка, но това не означава, че сме одобрени от небето.

Млад пастор ми разказа как Сатана го е държал в капана на прелюбодейството в продължение на 5 години. Той каза: „През цялото време, в което извършвах грях, лъжех, изневерявах – служението ми просперираше. През цялото време плачех. Чувствах болките на моите хора толкова близки. Дявола ме накара да повярвам, че Бог не би могъл да ми е толкова ядосан, защото всичко се развиваше добре... докато един ден не ударих дъното.“ Мнозина са казвали същото: „Бог не изглеждаше ядосан – даренията се увеличаваха, благословенията не спираха и изглежда Бог все още беше с мен във всичко, което правех.“

II. В нас живее дълбоко вкоренена похот, която все още не е била разпъната на кръста.

През всичките благословения, тайната похот на Давид растеше. Той беше извършвал компромис с грехове, пред които неговото общество буквално си затваряше очите, въпреки че те бяха против Божието Слово. Щеше да падне.

Давид непрестанно си взимаше жени: Ахинома, Авигея, Мааха, Агита, Авитала, Егла. Понеже това да имаш много жени беше приемливо и одобрявано от обществото, Давид използва тази толерантност към многоженството, за да задоволи растящата си похот. Той имаше дълбоко вкоренена чувственост, така че си взимаше привлекателни жени, за да задоволи непристойната си похот. Но вместо да бъде задоволена, похотта му стана още по-алчна и по-беззаконна, докато й угаждаше.

Обществото на Давид си затваряше очите пред многоженството и някои казваха, че така прави и Бог. Както и да е, вижте какво имаше да каже Исус по въпроса в Матей 19:8: „Поради вашето коравосърдечие Моисей ви е позволил да си напускате жените, но отначало не е било така.“

Бог никога не си затваря очите пред собствените Си заповеди. Той беше заповядал на всички израелски царе така: „И да не взема много жени за себе си, за да не се отклони сърцето му“ (Второзаконие 17:17). Когато Самуил помаза Саул за цар, „Саул яде със Самуил в онзи ден“ (1 Царе 9:25). Сигурен съм, че той също седя дълги часове и с Давид, показвайки му какво беше

заповядал Бог за царете. „Но той да не умножава коне за себе си (от Египет)... И да не взема много жени за себе си... нито да трупа много сребро и злато за себе си.” (Второзаконие 17:16-17)

Давид не се покори на Божието Слово и ослепа за онова, което му се случваше. Ако Садок и Натан бяха отишли при Давид да го коригират, да му припомнят какво беше казал Бог, той вероятно би им отговорил като повечето от нас: „Е, да, пише го. Бог каза, че е грешно. Аз обичам Бог, обичам Словото Му, но изглежда Той е одобрил това. Просто не вярвам, че Бог е толкова стриктен. Всички правят това, дори някои от свещениците.”

Сатанинската постановка беше направена така, че да се хареса на давидовата слабост – страстта му по красиви жени. Сатана знаеше какво има в сърцето на Давид. Давид имаше нежен характер и топло сърце за Бог. Но също така имаше и скрита похот, горяща дълбоко в душата му.

Почти можем да чуем демоните да подготвят плана си за Давид. „Вижте, той има слабо място. Има похот за жени в него... винаги търси повече, отколкото има. Нека го хванем в слаб момент, да го примамим на царския му покрив и да поставим красива къпеца се жена в съседния двор, която да го възбуди. Нека жената да е омъжена, понеже ако не е, тя ще стане просто още една жена в харема на Давид.”

Как беше избрано времето само! Колко заплетена беше постановката! И двамата трябваше да бъдат на точното място, в точния момент, а тя трябваше да прави нещо, което да възбуди похотта му.

Давид беше двуличен спрямо Божието Слово. Чуваме го да говори за голямата си любов и почит към Словото, но Натан каза: „Защо презря ти словото на ГОСПОДА, като стори зло пред Него?” (2 Царе 12:9)

Чувайте какво каза Давид за Божието Слово: „Твоето Слово е светило за крака ми и светлина за пътеката ми. Заклех се и потвърждавам, че ще пазя праведните Ти присъди.” (Псалм 119:105-106). Сигурен съм, че Давид обичаше Словото, освен когато не се вписваше в онова, което желаше сърцето му. Той не Го почиташе високо, презря Го, обърна се от сериозните Му изисквания към него.

Сатана знаеше, че Давид ще разсъждава, оправдава и извинява действията си. Той също знаеше, че Давид мрази греха в другите, но не може да го види в себе си. Когато Натан му разказа за богаташа, който не взел агне от огромното си стадо, а откраднал единственото агне на съседа си, Давид призова за пълно наказание: „Той ще умре!” Въпреки това той оправда собствения си грях.

Аз съм същия! Имам склонността ясно да виждам греховете на другите, а да бъда сляп и да оправдавам своите. Миналата седмица жена ми Гуен не се чувстваше добре. В отпадналостта си, тя каза нещо обидно. Затвори вратата и каза нещо, което смятах за ненужно. Почервениях и високо казах: „Това е демонично! Смъмрям дявола! Няма да позволя такова нещо в моя дом. Аз съм свещеника тук и имам властта да го вържа!” Тръгнах към

офиса, но в асансьора Духа ми каза: „Дейвид, защо когато тя се дразни е демонично, но когато се дразниш ти, това е праведно негодувание?“

Колко лесно е да попитаме: „Как могат да направят подобно нещо?“ Но ако позволим на Святия Дух да разкрие всички скрити тайни в нас, цялата вродена похот и всички нечисти мотиви, до един ще паднем по лице и ще извикаме: „Господи, аз съм мъжа. Аз съм жената. Аз имам нужда от милост!“

Падението на Давид не беше похотта му на покрива онази вечер. Не! Давид влезе в капана на Сатана неподготвен, с нарастваща алчност за нещо привлекателно. „Повече жени“ беше слабостта на Давид, така че стръвта беше друга съпруга (омъжена жена).

Толкова много християнски съпруги и съпрузи не са доволни от партньорите си, понеже не са „духовно зрели!“ Те копнеят за духовно единство, духовно обединение. Това може да е най-изтънчения капан.

Един пастор ми довери: „Една много духовна жена се приближи до мен. Жена ми и аз живеехме в два различни свята. Тя не разбираше Божиите дълбини. Тя беше изцяло погълната от малкия си свят. Другата жена от църквата гореше за Бог, беше толкова заинтересована какво правеше Господ с мен. Говорехме с часове само за Господ. Христос в нас двамата ни привлече един към друг, но това доведе до ужасно прелюбодеяние. Паднахме толкова ниско, колкото може да падне и всяка друга двойка.“

Давид директно би отхвърлил предупреждението ти, ако му беше казал: „Господине, Вие сте двуличен с Божието Слово и имате стара слабост за повече жени. Вие сте богат, нямате нужда от нищо. Но не знаете, че сте окаян, беден и сляп за реалното ви духовно състояние. На вас са ви направили постановка! Поставете главата си в бесилката на дявола!“

Бог чете ума и мислите ти, дявола чете само действията ти. Никога няма да видиш себе си както те виждат Бог и Сатана, докато Божието Слово не стане единствения ти водител. Никога няма да се справиш с онова, което виждаш, докато не позволиш на Святия Дух да приложи Словото като тояга за душата ти и като ярка светлина за всеки ъгъл на твоя живот.

Докато четях историята на Давид, как покри греха си и се опита да подкупи Урия, ножът на Духа преряза душата ми. Видях някои области в живота си, които са в точно толкова окаяно състояние. Видях малки неща, които носят в себе си същото зло семе.

III. Изморяваме се от битката.

Давид се беше уморил от битки. „И при завръщането на годината, по времето, когато царете излизат на война, Давид изпрати Йоав и слугите си с него, и целия Израил... А Давид остана в Ерусалим.“ (2 Царе 11:1)

Идваше ден, когато на Давид нямаше да му позволят да се бие. След години, в една друга война срещу филистимците, „Давид се изтощи...“ Един гигант искаше да убие Давид, когато

Ависей го спаси. „Тогава мъжете на Давид му се заклекна и казаха: Ти няма повече да излизаш с нас на бой, за да не угасиш светилото на Израил!“ (2 Царе 21:15-17)

Но Давид не беше стар или отмалял. Просто беше уморен от всичко. Давид се изправи пред своя воин Йоав и всички армии събрани от Израел, окуражи ги да „продължат, да бъдат силни, да се бият като добри войници.“ Давид щеше да си почине, да се отпусне за момент и да се възстанови.

Чудя се какво си е казал Давид, когато поздрави преминаващите ескадрони? Чувстваше ли се виновен? „Няма да се чувствам виновен. Не правя нищо нередно. Просто ще си почина малко! Напрежението наистина ме наляга и не мога да продължавам така.“

Точно така са и много християни в духовната сфера – изтощени от духовна война, изтощени от корекции, изтощени от правия и тесен път. Не говоря за човешката сфера. Няма нищо лошо да прекараш време на ваканция, да плаваш с лодка, да плуваш, да играеш голф и т.н. Говоря за това да свалиш духовния гард когато се умориш да ходиш в покорство и да водиш духовна война.

Някои от вас, които четете това, сте излезли във ваканция от войната. Сърцето ви се е изтощило и сте си казали: „Трябва да се отпусна или ще се спукам! Няма да обичам Господ по-малко и ще остана верен. Но за известно време трябва да направя това, което трябва да направя. Трябва да последвам сърцето си, а сърцето ми казва: Отпусни се.“

Възлюбени, не бихте могли да направите това в по-лошо време! Духовното отпускане или отмора е последната пружина в капана на дявола. Избирате полунощ, за да отидете на ваканция. „И това вършете, като знаете времето, а именно, че е дошъл часът да се събудим от сън; защото нашето спасение е по-близо сега, отколкото когато повярвахме. Нощта напредна, а денят наближи. И така, нека отхвърлим делата на тъмнината и нека да облечем оръжията на светлината. Нека ходим подобаващо, като през деня – не в пирувания и пиянства, не в блудства и разпътства, не в кавги и завист, а се облечете с Господ Исус Христос и не се грижете за страстите на плътта.“ (Римляни 13:11-14)

Ако нощта беше почти преминала, а Господния ден близо – когато това беше написано – тогава колко ли по-близо трябва да е той сега! Не може да има отпускане в тази последна битка. „Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне...Съпротивете му се, стоейки твърди във вярата“ (1 Петрово 5:8-9). Сатана няма да си почине; той ще увеличи усилията си. Да не сме посмели да заспим! Спри първия знак на изкушение, докато е още малък! Виж унищожителната ръка на дявола зад всичко това. Павел увещаваше Тимотей да „разпалваш дарбата от Бога, която имаш“ (2 Тимотей 1:6)

Из целия Нов Завет Бог ни призовава да се събудим, да бдим и да сме съзнателни, да облечем цялото всеоръжие. Ние не трябва да спим както правят другите, а да се раздвижим, винаги да сме готови и винаги да очакваме и бързаеме към Господния ден.

Отпусни се в тази война, и си мъртъв. Отпусни се, и ще увиснеш в капана на дявола. Призивът за отпускане идва директно от ада. Това е призива на самия Сатана. Бъдете внимателни, защото е крайно време да се събудим! Давид се отпусна право в ръцете на Витсавее.

На нас ни е обещано бягство чрез молитва и вяра в Бог.

„Опази ме от примката, която поставиха за мен, и от клопките на беззаконниците! Безбожните ще паднат в собствените си мрежи, докато аз преминавам невредим!“ (Псалм 141:9-10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Beware of a Satanic Setup](#) / [Пазете се от сатанинска постановка](#)